

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 103

Ottende Session.

32te Møde.

Tirsdagen den 20de Januar.

(Fortsat.)

Schering (forts.): Naar vi have staaende c. 800,000 Rd., som ligge udenfor de Summer, hvorover der kommer til at bestemmes ved den Kasseordningslov, som nu foreligger, saa maa vi aabenbart kunne benytte dem som første Indbetaling paa det, vi blive Monarchiet skyldige i Genhold til § 6. Jeg veed meget godt, at det er en af den Art Tilfoininger i Finantsloven, som altid har den vanskelige Side, at naar man ikke bringer Regjeringen til at begribe, at den pligtmæssigen maa gaae ind derpaa, saa skaber man vistnok en stor Forlegenhed for Regjeringen ved alligevel at sætte den ind; men man skaber ogsaa en Forlegenhed for Regjeringsystemet, altsaa for den lovgivende Magt i det Hele, ved at Finantsloven ikke faaer sin Bekræftelse i rette Tid, eller at der først maa indtræde en Forandring i Regjeringen, forinden det skeer. — Alt det veed jeg vel maa tages under Overveelse, naar man stiller et Forslag af denne Art, og jeg har heller ikke overseet det, men jeg har anseet det for saa nødvendigt ikke at lade noget Dieblik, nogen Anledning undslippe, for igjennem Forslag og Udtalelser her at nedlægge en Protest imod enhver Fremfærd, der efter min Overbevisning staaer i en aabenbar Modstrid med de Grundlove, hvorpaa hele vor Tilstand nu beroer, at jeg har troet, at det var rettest og i Folkethingets Interesse, at Sagen blev bragt frem paa denne Maade.

Indenrigsministeren: Dersom jeg efter den ærede Rigsdagsmands sidste Udtalelse turde antage, at det kun har været hans Hensigt at udtale sin Anskuelse angaaende dette Punkt, om hvilket det jo er vittterligt, at den er Regjeringens Anskuelse aldeles modsat, saa har han forsaavidt opnaaet sin Hensigt. Jeg troer iøvrigt ikke, at det var nødvendigt, idet den ærede Rigsdagsmand jo gjertagende Gange har udtalt sin Mening i saa Henseende. Jeg har gjertagende Gange svaret ham, at det ikke var mig muligt paa det Punkt, hvor han bragte Sagen frem, at oplyse ham om de Misforstaaelser, der efter min Overbevisning ligge til Grund for hans Anskuelse; jeg troer, at Regjeringen maaskee kunde beklage sig over, at man saaledes ad denne Vej søger forud at indtage Stemningen for et vist Resultat, om hvilket det forud er givet; at det aldeles staaer i Modstrid med det Resultat, som af Regjeringen er anseet for forfatningsmæssig rigtig. Det vilde imidlertid, som sagt, alligevel være mig kjær, om jeg kunde troe, at den ærede Rigsdagsmand ikke ønsker Andet end blot atter at udtale sin Anskuelse — jeg skal under alle Omstændigheder atter hørde min forskjellige rettlige Opfattelse af Forholdene — men Sagen vilde stille sig langt lettere, langt mindre alvorligt, dersom jeg turde tillægge den ærede Rigsdagsmands Slutningsord den Betydning, at han, efter først at have udtalt sig over Sagen, vil tage sit Forslag tilbage (M. Høge: Maa jeg bede om Ordet!). Hvad Sagen selv angaaer, da har jeg adskillige Gange kortelig udtalt mig og derved antydet det rettlige Standpunkt, hvorpaa Regjeringen har maattet stille sig.